Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 39, 2026

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1722 27-10-2026

Strafrecht. Hoge Raad. In cassatie wordt geklaagd over het oordeel van het hof dat de uitwonende stiefzoon van het overleden slachtoffer kan worden aangemerkt als ‘naaste’ in de zin van artikel 6:108 lid 4 aanhef en onder g BW. Het cassatiemiddel faalt. De benadeelde partij, van wie de biologische vader al lange tijd niet meer in beeld was, zag het slachtoffer als zijn vader. Het slachtoffer was er altijd voor hem en was zijn steun en toeverlaat. Nadat de benadeelde partij een lange tijd had samengewoond met zijn moeder en het slachtoffer, is hij twee maanden voor het bewezenverklaarde feit op zichzelf gaan wonen. Het slachtoffer heeft een grote rol gespeeld bij het zoeken naar een woning voor de benadeelde partij. Nadat hij op zichzelf was gaan wonen, had de benadeelde partij veel appcontact met het slachtoffer en ging hij in het weekend op bezoek bij zijn moeder en het slachtoffer. Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat de specifieke omstandigheden van de benadeelde partij zo uitzonderlijk zijn dat deze een beroep op de ‘hardheidsclausule’ in de zin van artikel 6:108 lid 4 aanhef en onder g BW rechtvaardigen. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1752 27-10-2026

Strafrecht. Hoge Raad. Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van materiële schade van de benadeelde partij wegens gederfd levensonderhoud. De Hoge Raad komt tot de conclusie dat het hof het oordeel over de gederfde inkomsten uit de onderneming ontoereikend heeft gemotiveerd, gelet op wat door de verdediging is aangevoerd over meerdere onzekere factoren ten aanzien van de stabiliteit van de inkomsten van de onderneming over de volledige periode van twaalf jaren. Het daarop voortbouwende oordeel van het hof dat, uitgaande van een jaarlijks gelijkblijvend inkomen uit de onderneming, de vordering tot vergoeding van gederfd levensonderhoud toewijsbaar is tot een bedrag van €

278.345, is daarmee niet zonder meer begrijpelijk. Verder oordeelt de Hoge Raad dat de toegewezen € 6.221,23 die ziet op 'kosten advies en rapport fiscalist/financieel adviseur' opnieuw beoordeeld moet worden, nu niet uit de omschrijving op de facturen en ook niet uit de toelichting van de benadeelde partij kan worden afgeleid dat het ten aanzien van het totaalbedrag van die facturen gaat om kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid.

Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2026:1010 27-10-2026
Strafrecht. Conclusie procureur-generaal (P-G) Van Kampen. De kinderen van het slachtoffer hebben als benadeelde partijen een middel voorgesteld. Dit middel richt zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de benadeelde partijen ter zake van de vorderingen wegens 'aantasting in de persoon op andere wijze' ('anders dan schokschade') als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 aanhef en onder b BW. De stellers van het middel voeren aan dat het oordeel van het hof dat de behandeling van dit deel van de vorderingen een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert en onvoldoende is onderbouwd, onbegrijpelijk, althans ontoereikend gemotiveerd is. De P-G overweegt dat uit de onderbouwing van de vorderingen volgt dat de vorderingen betrekking hebben op schade in hun ontwikkeling, zelfvertrouwen, gevoel voor veiligheid en identiteitsontwikkeling. Betoogd is in dat kader blijkens – onder meer – de vorderingen van de benadeelde partijen vooral dat de benadeelde partijen in de toekomst voor problemen/uitdagingen zullen komen te staan die zij zonder het misdrijf niet zouden hebben gehad en beperkt zullen worden op allerlei terreinen. Voor de hoogte van de vergoeding is aangesloten bij uitspraken van andere (feiten)rechters in strafzaken. In het licht van de inhoud en onderbouwing van deze vorderingen, de relatie tussen deze vorderingen en de door het hof (gedeeltelijk) toegewezen shock- en affectieschade en de beperkingen van de strafprocedure, acht de P-G het oordeel van het hof dat de beoordeling van dit deel van de vorderingen een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Hof

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:3043 28-10-2026
Strafrecht. Het hof veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor moord op een door hem verwekte, ongeboren maar levensvatbare vrucht en voor zware mishandeling met voorbedachten rade, met de dood van zijn vriendin tot

gevolg. De verdachte heeft aan zijn hoogzwangere vriendin misoprostol-tabletten, alcohol en drugs verstrekt. Als gevolg van de inname van de middelen is de bevalling op gang gekomen en is uiteindelijk een scheur in de baarmoeder ontstaan, wat tot hevig bloedverlies bij zijn vriendin heeft geleid. De verdachte heeft nagelaten om medische/professionele hulp in te schakelen. Als gevolg van zijn handelen en nalaten zijn de baby en zijn vriendin overleden. De kinderen, ouders en zus van het overleden slachtoffer hebben zich als benadeelde partijen in het strafproces gevoegd. De kinderen en ouders van het overleden slachtoffers vorderen vergoeding van hun affectieschade. De verdediging voert een eigenschuldverweer. Het hof stelt een causale verdeling vast van 90% aan de kant van de verdachte en 10% aan de kant van het overleden slachtoffer (eigen schuld door alcohol- en drugsgebruik). Het hof laat echter de vergoedingsplicht van de verdachte geheel in stand omdat de billijkheid dit naar het oordeel van het hof eist. Het hof weegt daarbij allereerst de uiteenlopende ernst van de gemaakte fouten mee. Voorts weegt het hof mee dat het door het overlijden veroorzaakte leed zich naar zijn aard eigenlijk niet in geld laat uitdrukken, maar in elk geval vele malen groter moet worden gewaardeerd dan de door de overheid in het kader van affectieschade vastgestelde forfaitaire bedragen van € 20.000 per benadeelde partij, zoals hier aan de orde. De bijzondere curator verzoekt het hof te bepalen dat de schadevergoeding voor de minderjarige zonen niet op een BEM-rekening moeten worden gestort. Met betrekking tot de BEM-clausule overweegt het hof dat de oplegging daarvan wettelijk niet is verplicht (Kamerstukken I 2022/23, 33552). Uit het verhandelde ter terechtzitting in hoger beroep is voldoende gebleken dat de oplegging van de BEM-clausule in de onderhavige zaak tot moeilijkheden kan leiden bij de inning van de schadevergoeding. Het hof zal de BEM-clausule dan ook niet opnemen. Ter terechtzitting in hoger beroep is gebleken dat de bijzondere curator bereid is de schadevergoeding op zijn derdengeldenrekening zo nodig te bewaren tot het moment waarop de minderjarige benadeelde partijen de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt. Het hof ziet daarin voldoende waarborg dat de belangen van de minderjarige benadeelde partijen in acht worden genomen.

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:3033 27-10-2026
In 2012 is een timmerman op de werkplaats aangereden. De timmerman stelt dat hij als gevolg hiervan lijdt aan ernstige lichamelijke klachten en houdt zijn werkgever aansprakelijk voor de schade. De kantonrechter heeft de vorderingen van de timmerman afgewezen en geoordeeld dat niet vast is komen te staan dat de klachten (deels) een gevolg zijn van het bedrijfsongeval. Het hof heeft in een eerste

tussenarrest geoordeeld dat een nader medisch deskundigenbericht nodig is ter verdere beoordeling van de vordering. In een tweede tussenarrest heeft het hof aan de deskundige nadere vragen gesteld die zien op het causale verband tussen het ongeval en de gestelde schade. In dit eindarrest komt het hof anders dan de kantonrechter tot de conclusie dat het bedrijfsongeval een van de oorzaken is van het ontstaan en het verdere beloop van de lichamelijke klachten. De gevraagde verklaring voor recht dat de werkgever aansprakelijk is voor de door de timmerman geleden schade wijst het hof, nu sprake is van conditio sine qua non tussen de gestelde schade en het bedrijfsongeval, daarom toe. Het debat over de hoogte van de schade is nog onvoldoende gevoerd. De omvang van de schade zal – als partijen er niet in onderling overleg uitkomen – in een schadestaatprocedure vastgesteld moeten worden.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:1918 21-07-2026
Hof. Een fietser heeft als gevolg van een val over een biggenrug ernstig letsel opgelopen. In deelgeschil heeft de rechtbank geoordeeld dat de gemeente aansprakelijk is. Door het hof is een deskundigenonderzoek door een verkeerskundige gelast. Het hof concludeert na kennisneming van het deskundigenbericht dat de weg ter plaatse van het ongeval gebrekkig is, dat deze daardoor gevaar voor (mogelijk ernstig letsel van) de gebruikers oplevert en dat dit (relatief eenvoudig en tegen betrekkelijk geringe kosten te voorkomen) gevaar, namelijk een botsing met een biggenrug nu deze niet onder alle omstandigheden goed zichtbaar was, zich heeft verwezenlijkt: de fietser heeft de biggenruggen niet gezien en is daarmee in botsing gekomen. Het feit dat de gemeente heeft gesteld dat de fietser op het gedeelte van de weg is gekomen dat voor fietsers verboden is speelt volgens het hof een ondergeschikte rol. De gemeente dient deze weg zo veilig mogelijk in te richten en dit houdt in dat zij de biggenruggen goed zichtbaar moet maken voor al het verkeer, en dus ook voor fietsers die om welke reden dan ook, bij vergissing (of bewust), op de rijbaan terechtkomen en op enig moment het fietspad zien en daar naartoe sturen. Het hof passeert verder het verweer omtrent het ontbreken van een causaal verband. De gemeente is op grond van artikel 6:174 BW aansprakelijk.

Rechtbank

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:10367 22-10-2026
In 2026 is een hek tegen een man aangevallen. De man verzoekt de rechtbank om op de voet van artikel 1019w Rv voor recht te verklaren dat het bedrijf dat gebruik maakte

van de hekken bij werkzaamheden aansprakelijk is voor de door hem als gevolg van het ongeval geleden en nog te lijden schade. Het bedrijf voert verweer: primair stelt het dat het verzoek zich niet leent voor behandeling in deelgeschil. De rechtbank is van oordeel dat de zaak zich inderdaad niet leent voor een deelgeschil, omdat nadere bewijslevering nodig is naar de toedracht van het ongeval en de daaruit voortvloeiende schade. Partijen verschillen namelijk van mening over wezenlijke onderdelen van de feitelijke toedracht van het ongeval. In het bijzonder is in geschil of de man op zijn fiets reed dan wel met zijn fiets aan de hand over het voetpad liep, en of hij als gevolg van het omvallen van het hek ten val is gekomen. Daarvoor is in een deelgeschilprocedure geen plaats. Ook kan de rechtbank met de thans beschikbare (medische) stukken niet vaststellen of de man schade heeft geleden. De rechtbank is van oordeel dat geen sprake is van een verzoek dat volstrekt onnodig of onterecht is ingesteld. De kosten zullen daarom worden begroot.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:10287 22-10-2026
In 2025, tijdens de jaarwisseling, heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen een politieagent op een motorfiets en een voetganger. De WAM-verzekeraar van de motorfiets wijst aansprakelijkheid voor het ongeval af. In een deelgeschilbeschikking heeft de rechtbank voor recht verklaard dat de WAM-verzekeraar gehouden is 60% van de geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het verkeersongeval te vergoeden. De WAM-verzekeraar verzoekt de rechtbank nu om een getuigenverhoor te bevelen. De rechtbank is van oordeel dat zij niet bevoegd is tot het bevelen van een voorlopig getuigenverhoor. Artikel 197 lid 1 Rv bepaalt dat een verzoek als het onderhavige wordt gedaan aan de rechter die vermoedelijk bevoegd zal zijn van de zaak kennis te nemen als deze aanhangig wordt gemaakt. Die bepaling moet naar het oordeel van de rechtbank aldus worden uitgelegd dat in een situatie zoals hier aan de orde het gerechtshof als die bevoegde rechter moet worden aangemerkt. Niet gesteld of gebleken is dat Euro Insurances in die bij de rechtbank te voeren bodemprocedure voor het voetlicht wenst te brengen dat in de deelgeschilbeschikking sprake is van (een) feitelijke of juridische misslag(en) die de rechtbank nopen om in die bodemprocedure terug te komen van haar oordeel en beslissing in de deelgeschilbeschikking over de aansprakelijkheid van Euro Insurances. Dat betekent dat geen aanleiding bestaat om bij de beoordeling van dit verzoek van Euro Insurances te veronderstellen dat zij daarmee beoogt getuigenbewijs te verzamelen aan de hand waarvan zo'n feitelijke of juridische misslag in een bij de rechtbank aanhangig te maken bodemprocedure vastgesteld kan worden. De

rechtbank verwijst de zaak op grond van artikel 73 Rv naar het gerechtshof.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:31082 21-10-2026
In 2019 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden op de A12. De verzekeraar heeft voor een van de betrokken bestuurders de schade vergoed (onder meer op basis van een SVI-polis) en wil het uitgekeerde bedrag verhalen op de bestuurder die plotseling naar links uitweek en de verzekerde aanreed. Deze bestuurder heeft echter van meet af aan gezegd dat hij moest uitwijken voor een auto die is doorgereden en dat die onbekend gebleven bestuurder het ongeval veroorzaakte. Hij beroept zich op overmacht. Zijn eigen schade is door het Waarborgfonds vergoed en volgens de bestuurder (en diens verzekeraar) had de verzekeraar ook het Waarborgfonds moeten aanspreken. Daarom is het Waarborgfonds in vrijwaring opgeroepen. Aan die vrijwaringszaak komt de rechtbank echter niet toe omdat de vorderingen van de verzekeraar zijn verjaard, waardoor zowel de vorderingen in de hoofdzaak als de vorderingen in de vrijwaringszaak worden afgewezen.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:7505 16-10-2026
Deelgeschil. Een postsorteerder is in 2025 op zijn werk gevallen en heeft daarbij letsel opgelopen. Hij vraagt in dit deelgeschil om voor recht te verklaren dat zijn werkgever aansprakelijk is voor de gevolgen van het ongeval. De rechtbank wijst het verzoek af. Tijdens de mondelinge behandeling is gebleken dat de postsorteerder alle feiten, die aannemelijk kunnen maken dat in deze zaak sprake is van een arbeidsongeval, opzettelijk niet heeft vermeld. Pas ter zitting heeft de postsorteerder een concrete en gedetailleerde beschrijving gegeven van het ongeval. Desgevraagd heeft de advocaat van de postsorteerder verklaard dat hij hiervan wetenschap had en dat hij deze feiten niet in het verzoekschrift heeft opgenomen met de bedoeling de wederpartij niet wijzer dan nodig te maken. De werkgever is hierdoor ernstig in zijn verdediging geschaad. Door de hem bekende toedracht te verzwijgen, heeft de werkgever in zijn verweerschrift immers alleen in het algemeen – en niet concreet – kunnen ingaan op zijn zorgplicht. Ook heeft de werkgever zich niet deugdelijk kunnen verweren op het punt of er sprake was van opzet of bewuste roekeloosheid aan de zijde van de postsorteerder. Van belang hierbij is dat een deelgeschil een relatief snelle en eenvoudige procesgang kent. Aan iedere partij wordt slechts één keer schriftelijk de mogelijkheid geboden alle relevante feiten in het verzoek en het verweer naar voren te brengen. Dit bewust nalatig handelen van de postsorteerder en zijn advocaat levert strijd op met de op de postsorteerder rustende waarheidsplicht. Deze nalatigheid

wordt niet opgeheven door de verzwegen relevante feiten voor het eerst ter zitting aan te voeren. Het bewust nalatig handelen van de postsorteerder en zijn advocaat levert strijd op met de waarheidsplicht en dus ook strijdigheid met een goede procesorde. De kosten van het deelgeschil worden niet begroot.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:30336 14-10-2026
In 2022 is een destijds 81-jarige vrouw na een hersenoperatie in het ziekenhuis uit haar bed gevallen. Daarna is bij haar een hersenbloeding geconstateerd. Volgens de vrouw heeft het ziekenhuis zijn zorgplicht geschonden. Het ziekenhuis zou volgens haar geen of onvoldoende maatregelen hebben genomen om de val uit bed te voorkomen of de gevolgen ervan te beperken, terwijl er een verhoogd risico op valincidenten was. De vrouw is van mening dat de hersenbloeding is veroorzaakt door de val. Verder had het ziekenhuis volgens haar na de operatie en na ontdekking van de hersenbloeding verder onderzoek moeten doen en met een adequate behandeling de gevolgen van de hersenbloeding moeten voorkomen. Door dat na te laten is een delay in de behandeling ontstaan en heeft de vrouw schade geleden. De rechtbank merkt als eerste op dat zij er begrip voor heeft dat de echtgenoot van de vrouw boos en wantrouwend is over het feit dat hij niet over de val uit bed is geïnformeerd en niet meteen de relevante stukken heeft gekregen. Hier gaat de procedure echter niet over. De rechtbank concludeert dat niet is gebleken dat het bed van de vrouw niet in de juiste stand stond en ook niet dat het ziekenhuis specifieke andere valpreventiemaatregelen had moeten nemen. Dat de vrouw uit bed is gevallen is heel verdrietig, maar de rechtbank kan niet vaststellen dat dit het gevolg is van een fout van het ziekenhuis. Of de val de hersenbloeding heeft veroorzaakt kan gelet op het voorgaande strikt genomen in het midden blijven. Ten overvloede overweegt de rechtbank daarover nog dat niet kan worden vastgesteld dat de hersenbloeding het gevolg was van de val. Verder staat ook niet vast dat de behandelend artsen voor een andere behandeling (zoals drukverlaging) zouden hebben gekozen als zij de CAA en de hersenbloeding al voor de val uit bed hadden ontdekt. Dit betekent dat niet vaststaat dat er een delay in de behandeling van de hersenbloeding is ontstaan. De vorderingen van de vrouw worden afgewezen.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:12795 26-05-2026
Deelgeschil. In 2025 is een fietser na afloop van een bedrijfsuitje geraakt door een dalende slagboom. Hij heeft als gevolg van dit ongeval ernstig letsel opgelopen (o.a. gebitsschade, gecompliceerde kaakfracturen, scheefstand van de neus, een gat tussen

neus en mond en een hersenschudding). De fietser verzoekt nu een verklaring voor recht dat de Gemeente aansprakelijk is voor de schade die hij door het ongeval heeft geleden en nog zal lijden. Primair legt hij aan dit verzoek ten grondslag dat de Gemeente onrechtmatig heeft gehandeld in de zin van artikel 6:162 BW, subsidiair stelt hij dat de slagboom is aan te merken als een gebrekkige opstal waarvoor de Gemeente als bezitter ex artikel 6:174 BW aansprakelijk is. De Gemeente voert verweer. De rechtbank gaat de Kelderluik-criteria langs en komt tot de conclusie dat de Gemeente de op haar rustende maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm heeft geschonden door een situatie in het leven te roepen die voor anderen bij niet-inachtneming van de vereiste oplettendheid en voorzichtigheid gevaarlijk is, terwijl de Gemeente heeft nagelaten voldoende veiligheidsmaatregelen te treffen. De slagboom stond urenlang continu open en is plotseling gedaald. Het is onduidelijk of de rode waarschuwingslichten van de slagboom werkten. Ten tijde van het ongeval klonk geen waarschuwingsgeluid. De Gemeente had ervoor moeten zorgen dat het geluidssignaal functioneerde, aangezien waarschuwende lichtsignalen in combinatie met een duidelijk hoorbaar geluidssignaal afdoende maatregelen zijn. De Gemeente is aansprakelijk, het verzoek van de fietser wordt toegewezen.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:10439 29-04-2026
Tussenvonnis. In 2025 is de verzoekende partij door de wederpartij in een Oostenrijks vakantiepark op zijn achterhoofd geslagen. De wederpartij heeft dit erkend en heeft € 1000 betaald, waarna de zaak is geseponeerd door het Openbaar Ministerie. De verzoekende partij vordert nu een verklaring voor recht dat de wederpartij op grond van artikel 6:162 BW aansprakelijk is jegens hem voor de schade die hij als gevolg van de aanval heeft geleden en nog zal lijden. De wederpartij wijst erop dat hij bij herhaling de bereidheid heeft getoond de zaak in der minne met de verzoekende partij te regelen, maar dat de verzoekende partij tot op heden niet is ingegaan op zijn verzoeken om stukken ter onderbouwing van de gestelde schade te overleggen. In incident vordert de verzoekende partij dat de rechter een voorlopige voorziening zal treffen als bedoeld in artikel 223 Rv. Hij vordert een voorschot op de kosten voor inschakeling van twee deskundigen om de immateriële en materiële schade te berekenen. De rechtbank oordeelt dat de verzoekende partij zijn stellingen onvoldoende heeft onderbouwd om aan hem een voorschot op een schadevergoeding toe te kennen. Medische stukken van zijn behandeling(en) in Oostenrijk en Nederland ontbreken. Bij de stukken zit ook geen enkele andere onderbouwing van de klachten en/of behandelingen die hij heeft ondergaan. De gevorderde voorlopige

voorziening moet worden afgewezen. De rechtbank merkt daarbij op dat daarmee niet wordt geoordeeld dat de verzoekende partij geen klachten meer heeft waarvoor mogelijk een medisch deskundige moet worden ingeschakeld. De rechtbank beveelt de verzoekende partij op grond van artikel 22 Rv om de schade die hij stelt te hebben geleden en nog zal lijden met stukken te onderbouwen.

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Het hof veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor moord op een door hem verwekte, ongeboren maar levensvatbare vrucht en voor zware mishandeling met voorbedachten rade, met de dood van zijn vriendin tot gevolg. De verdachte heeft aan zijn hoogzwangere vriendin misoprostol-tabletten, alcohol en drugs verstrekt. Als gevolg van de inname van de middelen is de bevalling op gang gekomen en is uiteindelijk een scheur in de baarmoeder ontstaan, wat tot hevig bloedverlies bij zijn vriendin heeft geleid. De verdachte heeft nagelaten om medische/professionele hulp in te schakelen. Als gevolg van zijn handelen en nalaten zijn de baby en zijn vriendin overleden. De kinderen, ouders en zus van het overleden slachtoffer hebben zich als benadeelde partijen in het strafproces gevoegd. De kinderen en ouders van het overleden slachtoffers vorderen vergoeding van hun affectieschade. De verdediging voert een eigenschuldverweer. Het hof stelt een causale verdeling vast van 90% aan de kant van de verdachte en 10% aan de kant van het overleden slachtoffer (eigen schuld door alcohol- en drugsgebruik). Het hof laat echter de vergoedingsplicht van de verdachte geheel in stand omdat de billijkheid dit naar het oordeel van het hof eist. Het hof weegt daarbij allereerst de uiteenlopende ernst van de gemaakte fouten mee. Voorts weegt het hof mee dat het door het overlijden veroorzaakte leed zich naar zijn aard eigenlijk niet in geld laat uitdrukken, maar in elk geval vele malen groter moet worden gewaardeerd dan de door de overheid in het kader van affectieschade vastgestelde forfaitaire bedragen van € 20.000 per benadeelde partij, zoals hier aan de orde. De bijzondere curator verzoekt het hof te bepalen dat de schadevergoeding voor de minderjarige zonen niet op een BEM-rekening moeten worden gestort. Met betrekking tot de

BEM-clausule overweegt het hof dat de oplegging daarvan wettelijk niet is verplicht (Kamerstukken I 2022/23, 33552). Uit het verhandelde ter terechtzitting in hoger beroep is voldoende gebleken dat de oplegging van de BEM-clausule in de onderhavige zaak tot moeilijkheden kan leiden bij de inning van de schadevergoeding. Het hof zal de BEM-clausule dan ook niet opnemen. Ter terechtzitting in hoger beroep is gebleken dat de bijzondere curator bereid is de schadevergoeding op zijn derdengeldenrekening zo nodig te bewaren tot het moment waarop de minderjarige benadeelde partijen de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt. Het hof ziet daarin voldoende waarborg dat de belangen van de minderjarige benadeelde partijen in acht worden genomen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak: 28-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:3043
Zaaknummer: 23-001541-24
Rechters: N. van der Wijngaart, A.E. Kleene-Krom en R. van der Heijden
Wetsartikelen: 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Hoge Raad. Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van materiële schade van de benadeelde partij wegens gederfd levensonderhoud. De Hoge Raad komt tot de conclusie dat het hof het oordeel over de gederfde inkomsten uit de onderneming ontoereikend heeft gemotiveerd, gelet op wat door de verdediging is aangevoerd over meerdere onzekere factoren ten aanzien van de stabiliteit van de inkomsten van de onderneming over de volledige periode van twaalf jaren. Het daarop voortbouwende oordeel van het hof dat, uitgaande van een jaarlijks gelijkblijvend inkomen uit de onderneming, de vordering tot vergoeding van gederfd levensonderhoud toewijsbaar is tot een bedrag van € 278.345, is daarmee niet zonder meer begrijpelijk. Verder oordeelt de Hoge Raad dat de toegewezen € 6.221,23 die ziet op 'kosten advies en rapport fiscalist/financieel adviseur' opnieuw beoordeeld moet worden, nu niet uit de omschrijving op de facturen en ook niet uit de toelichting van de benadeelde partij kan worden afgeleid dat het ten aanzien van het totaalbedrag van die facturen gaat om kosten ter vaststelling van schade en aansprakelijkheid.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 27-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1752
Zaaknummer: 25/02378
Rechters: F. Posthumus, F. Damtsteegt en M.J. Borgers
Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes
Wetsartikelen: art. 36f Sr, art. 6:96 lid 2 onder b BW en art. 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Hoge Raad. In cassatie wordt geklaagd over het oordeel van het hof dat de uitwonende stiefzoon van het overleden slachtoffer kan worden aangemerkt als 'naaste' in de zin van artikel 6:108 lid 4 aanhef en onder g BW. Het cassatiemiddel faalt. De benadeelde partij, van wie de biologische vader al lange tijd niet meer in beeld was, zag het slachtoffer als zijn vader. Het slachtoffer was er altijd voor hem en was zijn steun en toeverlaat. Nadat de benadeelde partij een lange tijd had samengewoond met zijn moeder en het slachtoffer, is hij twee maanden voor het bewezenverklaarde feit op zichzelf gaan wonen. Het slachtoffer heeft een grote rol gespeeld bij het zoeken naar een woning voor de benadeelde partij. Nadat hij op zichzelf was gaan wonen, had de benadeelde partij veel appcontact met het slachtoffer en ging hij in het weekend op bezoek bij zijn moeder en het slachtoffer. Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat de specifieke omstandigheden van de benadeelde partij zo uitzonderlijk zijn dat deze een beroep op de 'hardheidsclausule' in de zin van artikel 6:108 lid 4 aanhef en onder g BW rechtvaardigen. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 27-10-2026
ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1722
Zaaknummer: 25/02231
Rechters: C. Caminada, F. Damtsteegt en T. Kooijmans
Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo
Wetsartikelen: art. 6:108 lid 4 onder g BW en art. 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Conclusie procureur-generaal (P-G) Van Kampen. De kinderen van het slachtoffer hebben als benadeelde partijen een middel voorgesteld. Dit middel richt zich tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de benadeelde partijen ter zake van de vorderingen wegens 'aantasting in de persoon op andere wijze' ('anders dan schokschade') als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 aanhef en onder b BW. De stellers van het middel voeren aan dat het oordeel van het hof dat de behandeling van dit deel van de vorderingen een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert en onvoldoende is onderbouwd, onbegrijpelijk, althans ontoereikend gemotiveerd is. De P-G overweegt dat uit de onderbouwing van de vorderingen volgt dat de vorderingen betrekking hebben op schade in hun ontwikkeling, zelfvertrouwen, gevoel voor veiligheid en identiteitsontwikkeling. Betoogd is in dat kader blijkens – onder meer – de vorderingen van de benadeelde partijen vooral dat de benadeelde partijen in de toekomst voor problemen/uitdagingen zullen komen te staan die zij zonder het misdrijf niet zouden hebben gehad en beperkt zullen worden op allerlei terreinen. Voor de hoogte van de vergoeding is aangesloten bij uitspraken van andere (feiten)rechters in strafzaken. In het licht van de inhoud en onderbouwing van deze vorderingen, de relatie tussen deze vorderingen en de door het hof (gedeeltelijk) toegewezen shock- en affectieschade en de beperkingen van de strafprocedure, acht de P-G het oordeel van het hof dat de beoordeling van dit deel van de vorderingen een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad
Datum uitspraak: 27-10-2026
ECLI: ECLI:NL:PHR:2026:1010
Zaaknummer: 25/03020
Rechters: P.T.C. van Kampen
Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Een postsorteerder is in 2025 op zijn werk gevallen en heeft daarbij letsel opgelopen. Hij vraagt in dit deelgeschil om voor recht te verklaren dat zijn werkgever aansprakelijk is voor de gevolgen van het ongeval. De rechtbank wijst het verzoek af. Tijdens de mondelinge behandeling is gebleken dat de postsorteerder alle feiten, die aannemelijk kunnen maken dat in deze zaak sprake is van een arbeidsongeval, opzettelijk niet heeft vermeld. Pas ter zitting heeft de postsorteerder een concrete en gedetailleerde beschrijving gegeven van het ongeval. Desgevraagd heeft de advocaat van de postsorteerder verklaard dat hij hiervan wetenschap had en dat hij deze feiten niet in het verzoekschrift heeft opgenomen met de bedoeling de wederpartij niet wijzer dan nodig te maken. De werkgever is hierdoor ernstig in zijn verdediging geschaad. Door de hem bekende toedracht te verzwijgen, heeft de werkgever in zijn verweerschrift immers alleen in het algemeen – en niet concreet – kunnen ingaan op zijn zorgplicht. Ook heeft de werkgever zich niet deugdelijk kunnen verweren op het punt of er sprake was van opzet of bewuste roekeloosheid aan de zijde van de postsorteerder. Van belang hierbij is dat een deelgeschil een relatief snelle en eenvoudige procesgang kent. Aan iedere partij wordt slechts één keer schriftelijk de mogelijkheid geboden alle relevante feiten in het verzoek en het verweer naar voren te brengen. Dit bewust nalatig handelen van de postsorteerder en zijn advocaat levert strijd op met de op de postsorteerder rustende waarheidsplicht. Deze nalatigheid wordt niet opgeheven door de verzwegen relevante feiten voor het eerst ter zitting aan te voeren. Het bewust nalatig handelen van de postsorteerder en zijn advocaat levert strijd op met de waarheidsplicht en dus ook strijdigheid met een goede procesorde. De kosten van het deelgeschil worden niet begroot.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 16-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:7505
Zaaknummer: 7:658 BW en 1019w Rv
Rechters: J.M.P. Drijkoningen
Advocaten: J.W. Menkveld en T. Havekes
Wetsartikelen: 12324898 \ UE VERZ 26-315

RECHTSPRAAK

In 2019 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden op de A12. De verzekeraar heeft voor een van de betrokken bestuurders de schade vergoed (onder meer op basis van een SVI-polis) en wil het uitgekeerde bedrag verhalen op de bestuurder die plotseling naar links uitweek en de verzekerde aanreed. Deze bestuurder heeft echter van meet af aan gezegd dat hij moest uitwijken voor een auto die is doorgereden en dat die onbekend gebleven bestuurder het ongeval veroorzaakte. Hij beroept zich op overmacht. Zijn eigen schade is door het Waarborgfonds vergoed en volgens de bestuurder (en diens verzekeraar) had de verzekeraar ook het Waarborgfonds moeten aanspreken. Daarom is het Waarborgfonds in vrijwaring opgeroepen. Aan die vrijwaringszaak komt de rechtbank echter niet toe omdat de vorderingen van de verzekeraar zijn verjaard, waardoor zowel de vorderingen in de hoofdzaak als de vorderingen in de vrijwaringszaak worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 21-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:31082
Zaaknummer: C/09/682263
Rechters: P. Dondorp, P.M. de Keuning en S.T.H. Janssen
Advocaten: mr. I.K. Verhoeks, C. Banis en R. Gruben
Wetsartikelen: 25 WAM, 10 WAM en 3:310 BW

RECHTSPRAAK

In 2012 is een timmerman op de werkplaats aangereden. De timmerman stelt dat hij als gevolg hiervan lijdt aan ernstige lichamelijke klachten en houdt zijn werkgever aansprakelijk voor de schade. De kantonrechter heeft de vorderingen van de timmerman afgewezen en geoordeeld dat niet vast is komen te staan dat de klachten (deels) een gevolg zijn van het bedrijfsongeval. Het hof heeft in een eerste tussenarrest geoordeeld dat een nader medisch deskundigenbericht nodig is ter verdere beoordeling van de vordering. In een tweede tussenarrest heeft het hof aan de deskundige nadere vragen gesteld die zien op het causale verband tussen het ongeval en de gestelde schade. In dit eindarrest komt het hof anders dan de kantonrechter tot de conclusie dat het bedrijfsongeval een van de oorzaken is van het ontstaan en het verdere beloop van de lichamelijke klachten. De gevraagde verklaring voor recht dat de werkgever aansprakelijk is voor de door de timmerman geleden schade wijst het hof, nu sprake is van conditio sine qua non tussen de gestelde schade en het bedrijfsongeval, daarom toe. Het debat over de hoogte van de schade is nog onvoldoende gevoerd. De omvang van de schade zal – als partijen er niet in onderling overleg uitkomen – in een schadestaatprocedure vastgesteld moeten worden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak: 27-10-2026
ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:3033
Zaaknummer: 200.315.305/01
Rechters: P.J. van Eekeren, E.M. de Stigter en P.A.M. Jongens-Lokin
Advocaten: M.P.M. Riep en H. van Katwijk

Wetsartikelen: 6:98 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Tussenvonnis. In 2025 is de verzoekende partij door de wederpartij in een Oostenrijks vakantiepark op zijn achterhoofd geslagen. De wederpartij heeft dit erkend en heeft € 1000 betaald, waarna de zaak is geseponeerd door het Openbaar Ministerie. De verzoekende partij vordert nu een verklaring voor recht dat de wederpartij op grond van artikel 6:162 BW aansprakelijk is jegens hem voor de schade die hij als gevolg van de aanval heeft geleden en nog zal lijden. De wederpartij wijst erop dat hij bij herhaling de bereidheid heeft getoond de zaak in der minne met de verzoekende partij te regelen, maar dat de verzoekende partij tot op heden niet is ingegaan op zijn verzoeken om stukken ter onderbouwing van de gestelde schade te overleggen. In incident vordert de verzoekende partij dat de rechter een voorlopige voorziening zal treffen als bedoeld in artikel 223 Rv. Hij vordert een voorschot op de kosten voor inschakeling van twee deskundigen om de immateriële en materiële schade te berekenen. De rechtbank oordeelt dat de verzoekende partij zijn stellingen onvoldoende heeft onderbouwd om aan hem een voorschot op een schadevergoeding toe te kennen. Medische stukken van zijn behandeling(en) in Oostenrijk en Nederland ontbreken. Bij de stukken zit ook geen enkele andere onderbouwing van de klachten en/of behandelingen die hij heeft ondergaan. De gevorderde voorlopige voorziening moet worden afgewezen. De rechtbank merkt daarbij op dat daarmee niet wordt geoordeeld dat de verzoekende partij geen klachten meer heeft waarvoor mogelijk een medisch deskundige moet worden ingeschakeld. De rechtbank beveelt de verzoekende partij op grond van artikel 22 Rv om de schade die hij stelt te hebben geleden en nog zal lijden met stukken te onderbouwen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam
Datum uitspraak: 29-04-2026
ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:10439
Zaaknummer: C/13/783273 / HA ZA 26-123
Rechters: J. Higler-Huisman
Advocaten: P.A.J. Raaijmaakers en N.P. Jonker
Wetsartikelen: 6:162 BW, 22 Rv en 223 Rv

RECHTSPRAAK

In 2025, tijdens de jaarwisseling, heeft een aanrijding plaatsgevonden tussen een politieagent op een motorfiets en een voetganger. De WAM-verzekeraar van de motorfiets wijst aansprakelijkheid voor het ongeval af. In een deelgeschilbeschikking heeft de rechtbank voor recht verklaard dat de WAM-verzekeraar gehouden is 60% van de geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het verkeersongeval te vergoeden. De WAM-verzekeraar verzoekt de rechtbank nu om een getuigenverhoor te bevelen. De rechtbank is van oordeel dat zij niet bevoegd is tot het bevelen van een voorlopig getuigenverhoor. Artikel 197 lid 1 Rv bepaalt dat een verzoek als het onderhavige wordt gedaan aan de rechter die vermoedelijk bevoegd zal zijn van de zaak kennis te nemen als deze aanhangig wordt gemaakt. Die bepaling moet naar het oordeel van de rechtbank aldus worden uitgelegd dat in een situatie zoals hier aan de orde het gerechtshof als die bevoegde rechter moet worden aangemerkt. Niet gesteld of gebleken is dat Euro Insurances in die bij de rechtbank te voeren bodemprocedure voor het voetlicht wenst te brengen dat in de deelgeschilbeschikking sprake is van (een) feitelijke of juridische misslag(en) die de rechtbank nopen om in die bodemprocedure terug te komen van haar oordeel en beslissing in de deelgeschilbeschikking over de aansprakelijkheid van Euro Insurances. Dat betekent dat geen aanleiding bestaat om bij de beoordeling van dit verzoek van Euro Insurances te veronderstellen dat zij daarmee beoogt getuigenbewijs te verzamelen aan de hand waarvan zo'n feitelijke of juridische misslag in een bij de rechtbank aanhangig te maken bodemprocedure vastgesteld kan worden. De rechtbank verwijst de zaak op grond van artikel 73 Rv naar het gerechtshof.

Instantie: Rechtbank Amsterdam
Datum uitspraak: 22-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:10287
Zaaknummer: C/13/791531 / HA RK 26-275
Rechters: R.H.C. van Harmelen
Advocaten: mr. I.K. Verhoeks en mr. I.S. El Boutaibi
Wetsartikelen: 197 Rv en 73 Rv

RECHTSPRAAK

In 2026 is een hek tegen een man aangevallen. De man verzoekt de rechtbank om op de voet van artikel 1019w Rv voor recht te verklaren dat het bedrijf dat gebruik maakte van de hekken bij werkzaamheden aansprakelijk is voor de door hem als gevolg van het ongeval geleden en nog te lijden schade. Het bedrijf voert verweer: primair stelt het dat het verzoek zich niet leent voor behandeling in deelgeschil. De rechtbank is van oordeel dat de zaak zich inderdaad niet leent voor een deelgeschil, omdat nadere bewijslevering nodig is naar de toedracht van het ongeval en de daaruit voortvloeiende schade. Partijen verschillen namelijk van mening over wezenlijke onderdelen van de feitelijke toedracht van het ongeval. In het bijzonder is in geschil of de man op zijn fiets reed dan wel met zijn fiets aan de hand over het voetpad liep, en of hij als gevolg van het omvallen van het hek ten val is gekomen. Daarvoor is in een deelgeschilprocedure geen plaats. Ook kan de rechtbank met de thans beschikbare (medische) stukken niet vaststellen of de man schade heeft geleden. De rechtbank is van oordeel dat geen sprake is van een verzoek dat volstrekt onnodig of onterecht is ingesteld. De kosten zullen daarom worden begroot.

Instantie: Rechtbank Amsterdam
Datum uitspraak: 22-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:10367
Zaaknummer: C/13/788990 / HA RK 26-209
Rechters: M. Singeling
Advocaten: D. Salhi en Petersen, R.J. R.J. Petersen
Wetsartikelen: 1019w Rv

RECHTSPRAAK

In 2022 is een destijds 81-jarige vrouw na een hersenoperatie in het ziekenhuis uit haar bed gevallen. Daarna is bij haar een hersenbloeding geconstateerd. Volgens de vrouw heeft het ziekenhuis zijn zorgplicht geschonden. Het ziekenhuis zou volgens haar geen of onvoldoende maatregelen hebben genomen om de val uit bed te voorkomen of de gevolgen ervan te beperken, terwijl er een verhoogd risico op valincidenten was. De vrouw is van mening dat de hersenbloeding is veroorzaakt door de val. Verder had het ziekenhuis volgens haar na de operatie en na ontdekking van de hersenbloeding verder onderzoek moeten doen en met een adequate behandeling de gevolgen van de hersenbloeding moeten voorkomen. Door dat na te laten is een delay in de behandeling ontstaan en heeft de vrouw schade geleden. De rechtbank merkt als eerste op dat zij er begrip voor heeft dat de echtgenoot van de vrouw boos en wantrouwend is over het feit dat hij niet over de val uit bed is geïnformeerd en niet meteen de relevante stukken heeft gekregen. Hier gaat de procedure echter niet over. De rechtbank concludeert dat niet is gebleken dat het bed van de vrouw niet in de juiste stand stond en ook niet dat het ziekenhuis specifieke andere valpreventiemaatregelen had moeten nemen. Dat de vrouw uit bed is gevallen is heel verdrietig, maar de rechtbank kan niet vaststellen dat dit het gevolg is van een fout van het ziekenhuis. Of de val de hersenbloeding heeft veroorzaakt kan gelet op het voorgaande strikt genomen in het midden blijven. Ten overvloede overweegt de rechtbank daarover nog dat niet kan worden vastgesteld dat de hersenbloeding het gevolg was van de val. Verder staat ook niet vast dat de behandelend artsen voor een andere behandeling (zoals drukverlaging) zouden hebben gekozen als zij de CAA en de hersenbloeding al voor de val uit bed hadden ontdekt. Dit betekent dat

niet vaststaat dat er een delay in de behandeling van de hersenbloeding is ontstaan. De vorderingen van de vrouw worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 14-10-2026
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:30336
Zaaknummer: C/09/697937
Rechters: P. Dondorp, P.M. de Keuning en J. van der Lee
Advocaten: T.J.C. Bueters en mr. M.F. Mooibroek
Wetsartikelen: 7:453 BW, 7:462 BW, 6:74 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Hof. Een fietser heeft als gevolg van een val over een biggenrug ernstig letsel opgelopen. In deelgeschil heeft de rechtbank geoordeeld dat de gemeente aansprakelijk is. Door het hof is een deskundigenonderzoek door een verkeerskundige gelast. Het hof concludeert na kennisneming van het deskundigenbericht dat de weg ter plaatse van het ongeval gebrekkig is, dat deze daardoor gevaar voor (mogelijk ernstig letsel van) de gebruikers oplevert en dat dit (relatief eenvoudig en tegen betrekkelijk geringe kosten te voorkomen) gevaar, namelijk een botsing met een biggenrug nu deze niet onder alle omstandigheden goed zichtbaar was, zich heeft verwezenlijkt: de fietser heeft de biggenruggen niet gezien en is daarmee in botsing gekomen. Het feit dat de gemeente heeft gesteld dat de fietser op het gedeelte van de weg is gekomen dat voor fietsers verboden is speelt volgens het hof een ondergeschikte rol. De gemeente dient deze weg zo veilig mogelijk in te richten en dit houdt in dat zij de biggenruggen goed zichtbaar moet maken voor al het verkeer, en dus ook voor fietsers die om welke reden dan ook, bij vergissing (of bewust), op de rijbaan terechtkomen en op enig moment het fietspad zien en daar naartoe sturen. Het hof passeert verder het verweer omtrent het ontbreken van een causaal verband. De gemeente is op grond van artikel 6:174 BW aansprakelijk.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch
Datum uitspraak: 21-07-2026
ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2026:1918
Zaaknummer: 200.309.822_01
Rechters: M. van der Schoor, J.M.H. Schoenmakers en J. den Hoed
Advocaten: I.I. Assink en P.W.M. Gossens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. In 2025 is een fietser na afloop van een bedrijfsuitje geraakt door een dalende slagboom. Hij heeft als gevolg van dit ongeval ernstig letsel opgelopen (o.a. gebitsschade, gecompliceerde kaakfracturen, scheefstand van de neus, een gat tussen neus en mond en een hersenschudding). De fietser verzoekt nu een verklaring voor recht dat de Gemeente aansprakelijk is voor de schade die hij door het ongeval heeft geleden en nog zal lijden. Primair legt hij aan dit verzoek ten grondslag dat de Gemeente onrechtmatig heeft gehandeld in de zin van artikel 6:162 BW, subsidiair stelt hij dat de slagboom is aan te merken als een gebrekkige opstal waarvoor de Gemeente als bezitter ex artikel 6:174 BW aansprakelijk is. De Gemeente voert verweer. De rechtbank gaat de Kelderluik-criteria langs en komt tot de conclusie dat de Gemeente de op haar rustende maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm heeft geschonden door een situatie in het leven te roepen die voor anderen bij niet-inachtneming van de vereiste oplettendheid en voorzichtigheid gevaarlijk is, terwijl de Gemeente heeft nagelaten voldoende veiligheidsmaatregelen te treffen. De slagboom stond urenlang continu open en is plotseling gedaald. Het is onduidelijk of de rode waarschuwingslichten van de slagboom werkten. Ten tijde van het ongeval klonk geen waarschuwingsgeluid. De Gemeente had ervoor moeten zorgen dat het geluidssignaal functioneerde, aangezien waarschuwende lichtsignalen in combinatie met een duidelijk hoorbaar geluidssignaal afdoende maatregelen zijn. De Gemeente is aansprakelijk, het verzoek van de fietser wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 26-05-2026
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:12795
Zaaknummer: C/15/374002 / HA RK 26-14
Rechters: N. Boots
Advocaten: E.H. Copini en T.J.M. de Niet
Wetsartikelen: 6:162 BW, 1019w Rv, 1019aa Rv, 6:96 BW en 6:174 BW